

Vaikea lapsuus 80-90 luvulla?

Vanhemmillani on tapana ikävystyttää minut kuoliaaksi tylsillä jorinoillaan siitä, miten vaikeaa elämä mukamas oli, kun he olivat nuoria. Tiedättehän... kouluun piti kävellä 30km ylämäkeen molempiin suuntiin joka ikinen aamu ympäri vuoden kestävässä lumimyrskyissä kantaen nuorempia sisaruksiaan selässään. Ja koulussa oli vain yksi luokkahuone ja kaikki saivat vain kympejä, vaikka kaikki olivat myös töissä 16 tuntia päivässä, ettei perheen tarvinnut nähdä nälkää.

Vannoin, että itse en koskaan sortuisi samaan. Mutta nyt kun olen vanhempi, niin en voi kuin ihmetellä, miten helppoa nykynuorisolla on! Niillä on kaikki niin helvetin hyvin. Minun nuoruuteeni verrattuna he elävät kuin kuninkaat. Nykynuoret eivät todellakaan ymmärrä, miten hyvin heillä on asiat!

Kun olin nuori, niin ei meillä ollut mitään internettiä eikä googlea. Jos halusimme tietää jotain, niin menimme kirjastoon ja haimme sen tiedon itse. Ei ollut mitään helvetin copy-paste toimintoa, vaan muistiinpanot joutui vääntämään ihan itse ruutupaperille materiaalista, jota varten ensin kahlasi sivukaupalla kirjoja läpi.

Eikä silloin ollut sähköpostia! Meidän piti kirjoittaa kirjeitä, paperille, kynällä. Käsin. Ja sitten piti kävellä ulos, joskus jopa kadun toiseen päähän asti, että sai kirjeen laitettua postilaatikkoon, ja siltikin sen perillemeno kesti viikon.

Eikä meillä ollut MP3:sia tai Napstereita. Jos halusi varastaa musiikkia, piti kävellä levykauppaan ja varastaa sekin ihan itse. Arvatkaa oliko helppoa piilottaa puolen metrin läpimittainen LP-levy takin sisään?

Tai sitten piti odottaa koko ilta radion vieressä, että sai nauhoitettua kappaleen radiosta ja silloinkin juontaja yleensä puhui biisin alun tai lopun päälle ja pilasi koko kappaleen.

Nuorten Sävellahja tuli lauantai-iltaisina juuri siihen aikaan kun olisit halunnut olla kavereiden kanssa ulkona. Yksi ainoa musiikkiohjelma kerran viikossa saatana!

Levyt olivat mustia isoja muovilättyjä, maksoivat omaisuuden ja veivät säilytystilaa hehtaarin. Ne piti kääntää levylautasella itse, jos halusi kuunnella molemmat puolet. Eikä niitä voinut kuunnella autossa – tosin, eipä autojakaan ollut joka perheessä. Kasetteja pystyi sentään usein kuuntelemaan autossa, mutta nekin piti kääntää.

Siis jos oli auto ja varsinkin jos siinä oli ylellisyytenä radiokasettisoitin. Ja seki oli Mono. Ja c-kaseteista hajosivat nauhat luvattoman usein, tai vanha mankanpaska vetäisi ne telojen väliin, jolloin mikään ei pelastanut lempikasettiasi. Ei ollut mitään saatanan varmuuskopioita tietokoneen kovalevyllä!

Ja tiedätkö mikä oli todella rankkaa? Meillä ei ollut mitään hienoa tekniikkaa, kuten jotain koputustoimintoja puhelimessa. Jos olit puhelimessa, kun joku soitti, niin soittajan puhelin tuuttasi korvaasi varattua ja sillä siisti. Eikä meillä ollut mitään soittajannumeronäyttökään. Kun puhelin soi, ei ollut aavistustakaan, kuka se oli. Oli vaan pakko ottaa riski ja vastata...

Ja itse puhelin, niitähän oli jokaisella perheellä yksi. Keskellä aulaa, että kaikki varmasti kuulivat kaikki keskustelut. Ja johdolla seinässä kiinni, ettei sitä voinut siirtääkään, koska se irtosi seinästä jos kävelit pari metriä. Siinähän istuit sitten eteisen lattialla puhumassa luuriin.

Pikavalinnasta ei meidän nuoruudessamme oltu kuultukaan. Kun veivasit pyöreällä kiekolla kaverin numeron, ja numero olikin varattu, niin veivasit sen uudestaan. Ja ehkä uudestaan. Ja ehkä vielä. Monesti ainakin kaksikymmentä kertaa kymmenen minuutin välein ennen kuin pääsit läpi. Ikinä ei myöskään tiennyt, kuka näihin kollektiivisiin puhelimiin vastasi – yleensä ei ainakaan se oma kaveri, vaan aina joku muu perheenjäsen, jolloin piti esitellä itsensä ja kohteliaasti pyytää hakemaan kaveri puhelimeen. Joka sitten usein olikin jo lähtenyt jonnekin!

Eikä meillä ollut mitään Pleikkareita tai xBoxeja ja hienoja 3D- grafiikoita. Meillä oli joku kämäinen mustavalkoinen tv-peli ja joillakin onnekkailta peräti Commodore 64, varustettuna kasettiasemalla josta pelin hakemiseen ja lataamiseen meni aikaa kevyesti puoli tuntia. Ja koko maailmassa oli sormilla laskettava määrä pelejä, kuten Space Invaders ja Asteroids, jotka näyttivät lähinnä legoilta. Pelihahmot olivat neliöitä. Sinä olit neliö, avaruusolennot olivat neliöitä, ammuksset olivat neliöitä. Asteroidit olivat neliöitä, jotka ammuttaessa hajosivat pienemmiksi neliöiksi. Kaikki perkele olivat neliöitä! Eikä silloin ollut mitään vaikeustasoja tai kenttiä, vaan sama kenttä ja taso ikuisuuksiin asti. Eikä pelejä voinut pelata läpi, peli vain jatkui aina vaikeampana ja nopeampana kunnes kuolit. Ihan kuin elämä!

Eikä leffateattereissa ollut kaltevaa lattiaa, vaan kaikki penkit olivat samalla korkeudella! Jos edessäsi istui pitkä hujoppi, niin se siitä, eipä tarvinnut katsoa sitä leffaa. Siinä sitten kurottelit kaulaasi kaksi tuntia sen järkäleen takaa kun perse puutui kivikovalla puisella penkillä!

Ja toki meillä oli telkkari, mutta silloin oli kaksi kanavaa ja nekin mustavalkoisia. Ja ohjelmia tuli vain tiettyinä kellonaikoina pari tuntia illassa. Eikä ohjelmia nähnyt mistään tekstiteeveestä, vaan ne piti katsoa lehdestä.

Eikä silloin ollut mitään Cartoon Networkkia! Piirrettyjä tuli vain lauantaiamuna. Kaikki 15 minuuttia. Piti odottaa koko perkeleen viikko nähdäkseen 15 minuuttia piirrettyjä.

Kanavia surffaillessa pysyi meidän nuoruudessamme helvetin hyvässä kunnossa, koska ei ollut kaukosäätimiä. Joka v..tun kerta kanavaa vaihdettaessa tai ääntä säädettäessä piti nousta ylös ja kävellä tv:n luokse!

Tällä kaikella tarkoitan, että nykynuorilla on asiat niin helevetin hyvin! He ovat täysin pilalle hemmoteltuja, eivätkä varmasti kestäisi 60- ja 70-lukujen ankaraa elämää!